

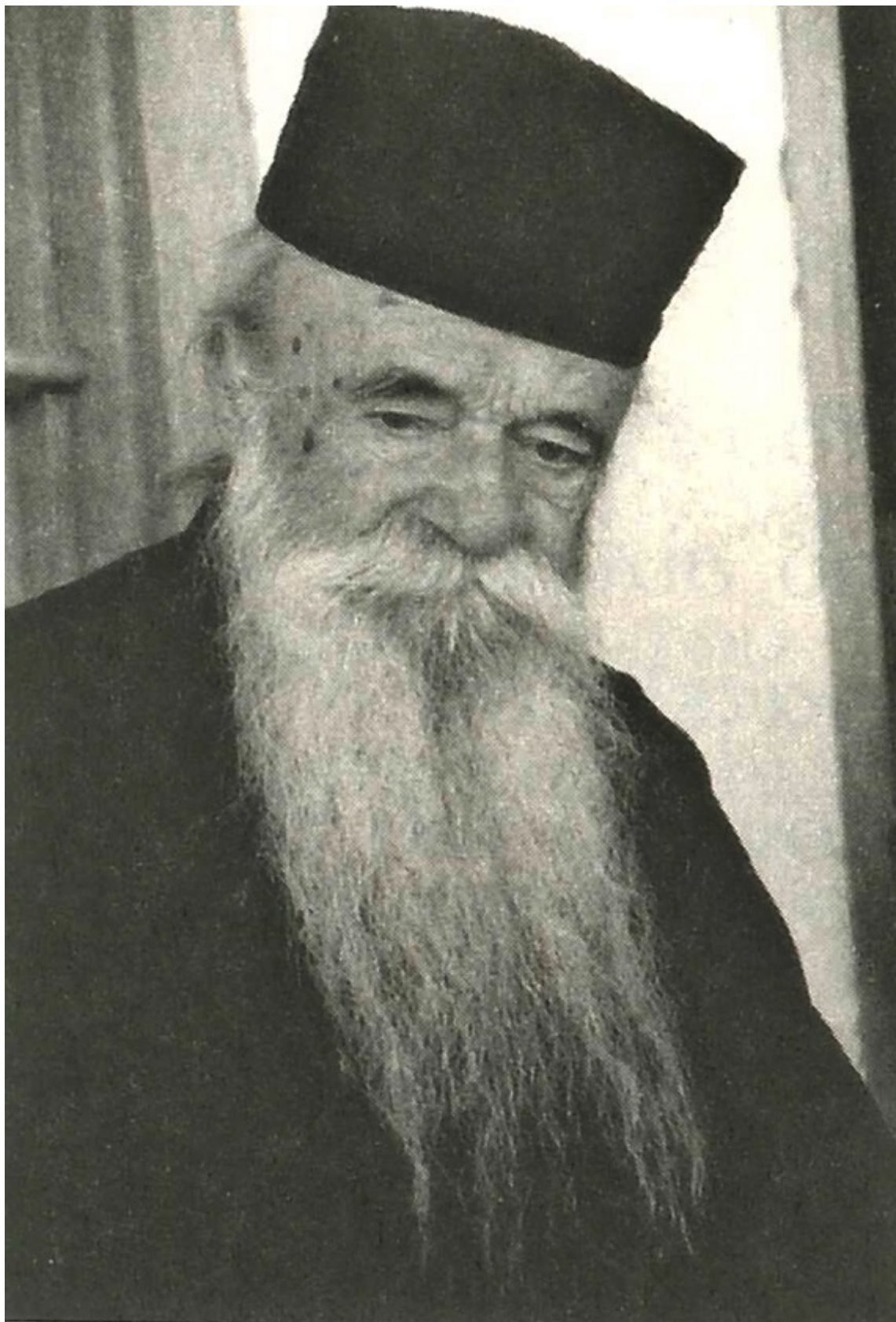
† Ιερομόναχοι Γρηγόριος (1912-2007) και Καλλίνικος (1917-2009) Κρασιάδες (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρασιάς) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Συνηθίζεται στο Όρος μετά την κοίμηση τινός αδελφού, να γράφονται ολίγα για την ζωή του, τον αγώνα του και για τα έργα του, εις ανάμνηση και μνημόσυνον αυτού.

Μετά την αποδημίαν εις Κύριον των μακαριστών Γερόντων μου, ιερομονάχων Γρηγορίου και Καλλινίκου, έλαχε σε μένα τον ελάχιστο η υποχρέωση αυτή, μή υπάρχοντος άλλου μονάχου στο Κελλί μας. Δεν ήθελα να επιχειρήσω τέτοιου είδους πόνημα για κανένα λόγο, καθόσον είμαι παντελώς απαίδευτος στην έξω σοφία, και μάλιστα είμαι ένας απλός και ολιγογράμματος μοναχός. Πιεζόμενος όμως από τους εν Χριστώ αδελφούς μου, μοναχούς και λαϊκούς, και για να μή γίνω παρήκους και ανεύθυνος, αποφάσισα να συντάξω το πόνημα τούτο, και αν αγαπητέ φίλε και αδελφέ τύχει και ποτέ το διαβάσεις, σε παρακαλώ μή σταθείς στην ασυνταξία του κειμένου, στα ορθογραφικά λάθη και στο φτωχό μου λεξιλόγιο, παρά μόνον στα εξιστορούμενα αληθινά γεγονότα.

Οι ιερομόναχοι Γρηγόριος και Καλλίνικος, γόννοι χριστιανικής οικογενείας, γεννήθηκαν ο μέν Γρηγόριος στην πολύπαθη Μικρά Ασία, στο χωριό Αϊβαλί, το έτος 1912, ο δε Καλλίνικος αργότερα, το έτος 1917, στην Μυτιλήνη. Πατέρας τους ο Κωνσταντίνος Σαραντίδης, εκ Μύλου, κλειθροποιός το επάγγελμα, και

μητέρα τους η Πουλχερία, το γένος Καλλιπολίτου, οικοκυρά εκ Μυτιλήνης. Είχαν ακόμη και άλλα δύο αδέρφια μεγαλύτερης ηλικίας, τον Παύλο και τον Ιπποκράτη. Ο μικρότερος, ο Χριστοφόρος, δεν είχε γεννηθεί ακόμη. Μετά παρέλευση έξι μηνών από την γέννησή του βαπτίσθηκε ο τρίτος αδελφός και έλαβε το όνομα Μάρκος.

Μετά τον πρώτο διωγμό της Μικράς Ασίας, το έτος 1914, αναγκάσθηκε ο Κωνσταντίνος Σαραντίδης να ξεριζωθεί από το Αϊβαλί, εγκαταλείποντας τα πάντα, και η πενταμελής (τότε) οικογένειά του, ήλθε και εγκαταστάθηκε στο χωριό Στύψη της Μυτιλήνης. Μετά την παρέλευση ενός έτους περίπου μετεγκαταστάθηκε στο χωριό της Αγίας Παρασκευής.

Εκεί ο πατέρας συνεχίζοντας το χειρωνακτικό του επάγγελμα έκανε ένα μικρό εργαστήριο σιδηρουργίας (χαλκιδιό) και έπαιρνε ήδη αρκετές εργολαβίες.

Το 1917 γεννήθηκε και ο τέταρτος αδελφός, ο Χριστοφόρος. Τότε όμως μία μεγάλη συμφορά έπληξε την οικογένεια. Επάνω στην γέννα πέθανε η μητέρα.

Έμειναν για εννέα ακόμη χρόνια στην Αγία Παρασκευή και εργαζόταν όλοι οικογενειακά. Συγκεκριμένα ο Παύλος και ο δεκατετράχρονος τότε Μάρκος βοηθούσανε τον πατέρα τους σε όλες τις εργασίες του. Μάλιστα έφτιαξαν τα κάγκελα του προαυλίου της Εκκλησίας, τα οποία λόγω της άριστης δουλειάς και της γερής κατασκευής τους υπάρχουν μέχρι σήμερα, αναγράφοντας ως έτος κατασκευής το 1926.

Μετά τον χαμό της μητέρας τους τα τέσσερα αγόρια έμειναν ορφανά και ο σύζυγός της Κωνσταντίνος χωρίς σύντροφο και στήριγμα. Το αναπάντεχο κακό που τους βρήκε διέλυσε κυριολεκτικά, ψυχολογικά και οικονομικά, την οικογένεια - τι να έκανε ένας άνδρας μόνος του με τέσσερα μικρά παιδιά;- . Έτσι αναγκάστηκαν να αναχωρήσουν από την Αγία Παρασκευή, ολίγον μετά τον θάνατο της μητέρας τους, και να έλθουν στο μοναστήρι του Αγίου Ιγνατίου του Λειμώνα. Τα δύο αδέρφια (τα μεγαλύτερα) έφυγαν για την Θεσσαλονίκη σε αναζήτηση εργασίας και καλύτερης τύχης. Στο μοναστήρι του Αγίου Ιγνατίου ο πατέρας τους Κωνσταντίνος εργαζότανε στο ελαιοτριβείο του μοναστηριού, και ο καιρός του χειμώνα πέρασε δύσκολα μόν αλλά γρήγορα.

Το Πάσχα του 1927 ο Μάρκος κατέβηκε στην χώρα, την Μυτιλήνη. Εκεί συνάντησε ένα γέροντα μοναχό. Ο Μάρκος με θάρρος του λέγει: «Πάτερ, σε ποιά Μονή της Μυτιλήνης είσαστε;». Και του απάντησε ο Γέροντας: «Δεν είμαι από δώ, αλλά από το Άγιον Όρος». Ήτανε ο Γέροντας Γαβριήλ, μοναχός από την Σκήτη της Αγίας Άννας, από την καλύβα της Αγίας Τριάδος. Αμέσως ήλθαν στο μυαλό του μικρού

όλα όσα είχε ακούσει και διαβάσει σχετικά με το Περιβόλι της Παναγιάς, εκεί όπου οι μοναχοί είχαν αδελφό τον Χριστό, μητέρα την -Παναγιά, ζούσαν άγια και πάνω από όλα είχαν αγάπη, την αγάπη που ο χάρος τους την στέρησε με τον χαμό της μάνας τους.

Ένωσε σαν ένα μπουμπούκι τριανταφυλλιάς, που περιμένει μια ηλιαχτίδα για να ανοίξει και να γίνει λουλούδι, και ο Γέροντας στην δύσκολη αυτή στιγμή της ζωής τους έγινε γι' αυτόν ο δικός του ήλιος, ευκαιρία μοναδική να φύγει από εκεί. Πίστευε ότι με την φυγή θα έθαβε πίσω του τις θλιβερές αναμνήσεις του θανατικού και της μιζέριας και θα ξεκινούσε μια καλύτερη ζωή, γεμάτη αγάπη, που τόσο πολύ του είχε λείψει. Ακόμα ότι θα είχε κοντά του τον βασανισμένο πατέρα του και τον μικρό αδελφό του. -Πρέπει να αναφέρω ότι μετά τον θάνατο της μητέρας του ο Μάρκος είχε αναλάβει σχεδόν τα πάντα υπό την προστασία του, διότι ο πατέρας του είχε αρχίσει να πίνει, οπότε η υγεία του επιδειωνόταν ραγδαία, και ο μικρός Χριστοφόρος χρειαζόταν προστασία.

[Συνεχίζεται]